

INHOUD

Blz 2 SF-BENADERING VAN EEN HEILIGE

Blz 56 INTEGRATIE OP Z'N PROGRESSIEF NEDERLANDS

Blz 61 ONTMOETING TUSSEN UITERSTEN

Blz 97 DROOMBAAN

Blz 132 KANTTEKENINGEN

Blz 146 NACHTMERRIE VAN ELKE NEONAZI

Blz 155 GETUIGENISSEN

Blz 159 DE SCHLEMIEL VAN ALLE VROUWEN

Blz 186 ZIJN HEROÏSCHE LEVEN

Blz 198 HET LEVEN DAT HIJ EIGENLIJK NIET WILDE

Blz 204 DE TWEEDE BREUK

Blz 208 ZIJN ZOONS DROOM

Blz 217 EEN VROLIJK PAASVERHAAL

SF-BENADERING VAN EEN HEILIGE

Al zittende in de grot van de berg die de bevolking van Jeruzalem om één of andere wonderbaarlijke reden 'De Olijfborg' noemde, overdacht hij zijn daden van bijna goddelijke genade en wijsheid, daarbij verrast en een weinig bevreemd opmerkend dat hij op die desbetreffende berg nog geen enkele olijfborg had gezien! Opeens realiseerde Jezus zich dat hij al vanaf zijn geboorte wat had met grotten. Geboren in een grot, merendeels slapende in grotten, hij werd innerlijk gek van die grotten! Hij kon ze niet meer zien! En als hij heel eerlijk tegen zichzelf moest zijn, dan wenste hij zich eigenlijk een normale woonomgeving waar hij zijn echte vak, dat hij ooit eens in een ver en zeer vredig verleden had geleerd van een goedaardige sul, weer in alle rust kon uitoefenen. Dat het liefst in het gezelschap van een vrouw die uiteraard voor hem zou koken en hem enigszins kon helpen met het werk. Die gewenste vrouw had hij al op het oog. Het was een vrouw die in de gelederen van zijn ietwat groot uitgevallen gezelschap van profetie en wonderen, als een soort van groupie met hen meetrok. Sinds haar toetrede tot zijn sekte was ze niet meer uit zijn gezelschap weg te slaan. En in ruil daarvoor, als dank voor de acceptatie van hem en de rest van de groep, zorgde zij, met de andere meereizende dames, voor het geldelijke inkomen Een inkomen dat vervolgens meestal weer gelijk op ging aan voedsel, drank, en **heel** soms, aan een normale slaappleats in een of andere aftandse herberg. Innerlijk ergerde hij zich dood aan de wetten van het volk waar hij toebehoorde, hoewel hij dat nooit hardop naar ook maar iemand van zijn groep had uitgesproken! Berustend dacht hij dat hij het maar moest accepteren dat hij nooit en te nimmer mocht trouwen. Dat simpelweg alleen maar omdat zijn aardse moeder, Maria, bevrucht was door het Hogere, een Neflim, een andersoortig mensachtig wezen dan zijn menselijke aardse stiefvader, Jozef, waar ze mee was getrouwd. Zijn moeder was door deze bevruchting een schande voor haar dorpsgemeenschap geworden. Ze was daarom ook door diezelfde liefdevolle gemeenschap van begrip en naastenliefde uitgescholden voor een hoer, waarna ze onder bescherming van haar kersverse echtgenoot, die ook niet wist wat hij met die situatie aanmoest, had moeten vluchten voor haar leven om aan een zekere steniging te ontkomen. Voor de wetten van 'zijn' volk was hij niets meer en niets minder dan een 'bastaard', een schandevlek die niet had mogen zijn! De gevestigde orde had zich

hiermee, in al zijn vroomheid, het recht toegeëigend hem te minachten, hem als oud vuil te behandelen, en hem, rechtelijk en fatsoenlijk naar de wet handelend, een aantal privileges af te nemen. Dit had zijn leven vanaf het begin een stuk minder rooskleuriger gemaakt dan dat van ieder ander geboren kind uit een normaal huwelijk. En met die gedachte moest hij maar leven! Hij baalde er van. Sommige van zijn bewonderaars noemden hem ‘De beloofde Zoon van God’, maar hijzelf wist wel beter. Wat zij als het Hogere beschouwden, was voor hem niets meer en niets minder dan een ras van mensachtigen dat op een ver afgelegen planeet woonde. Maar om dát nou te gaan verkondigen aan die primitieve boeren, wat ze in feite in zijn ogen waren, dát ging hem nou net ietsjes te ver. Ze zouden hem voor gek verklaren! Hem bespotten! Hem daarbij ook nog eens uitmaken voor een ‘Godslasteraar’. Dat laatste gebeurde nu al door de leden van de priesterlijke orde, omdat zij niet wilden geloven in zijn aangeboren gave om mensen te genezen, noch in de innerlijke kracht die hij op de mens overbracht als hij tegen hen sprak. Voor die domme Joodse priesters was hij een tovenaer die gestenigd moest worden. In hun ogen deed hij niets goed. Voor die ‘klunzen’, zoals hij ze wel eens minachtend noemde, was hij een ‘gevaar’, een ‘blasfemist’. Zelf wist hij wel beter. Hij was een hybride met het intellect van een mens die meer dan tweeduizend jaar op hen voor lag. Hij keek even naar zijn heimelijke liefde die alles voor hem over had. De vrouw wier geest hij had gezuiverd van haar meervoudige persoonlijkheidsstoornis, omschreven als ‘*de verdrijving van de zeven bozengeesten!*’ door één van zijn schrijfgekke fans Lukas. Maar ja, wist die jongeman veel, dacht hij nog nalachend toen hij even terug dacht aan het moment dat hij dat voor het eerst had gelezen. Als dank voor de genezing van deze geestelijke ziekte, die door iedereen, inclusief het slachtoffer zelf, werd gezien als een bezetenheid van demonen, reisde ze nu met de groep van twaalf apostelen mee. Voor hen was hij de Zoon van God die, in de trend van Mozes, ooit het volk naar een mooie toekomst zou leiden. Een toekomst zonder de overheersing van de Romeinse onderdrukkers. Sommige vazallen van het Romeinse rijk zagen Jezus als een gevaar voor hun macht, zijn sekte een bedreiging voor het land van melk en honing. Daar was hij zich terdege van bewust. Hij had medelijden met de Joodse priesters die, om in het land de lieve vrede te bewaren, de bezetter maar accepteerde. Dit deden zij door middel van geldgiftes aan de belastinginners van de bezetter en het goedkeuren van handel in hun heiligdommen. In feite kochten zij zo hun vrijheid van geloof! Jezus dacht hierbij altijd aan het cliché dat de Joden altijd al als een echt handelaarsvolk werden gezien. Maar tegen een ander dit hardop uitspreken? Nee, dat

deed hij niet! Het was voor de religiebeschermers van zijn volk een soort waarborg, zodat de onderdrukte bevolking niet klakkeloos zou switchen naar het geloof van de Romeinse bezetter, waar het aanbod van goden immers groter was en welke Joodse handelaar zou een groter aanbod kunnen weerstaan? Goden met veel zeggende planetennamen zoals Jupiter en Mars. Tevens was het een garantie dat het volk van lijdende onderdrukking niet ging participeren in die orgieën waar de Romein zich zo graag aan bezondigde! ‘Hoererie zonder enig norm besef,’ zoals de elitaire leden van de Levi orde dat, standvastig als ze waren, altijd maar noemde. Na deze uitgesproken woorden verkneukelde men zich massaal over de onderdrukker. De gedachte dat de Romeinse onderdrukker dit soort bacchanalen ooit eens zou moeten verdedigen voor **hun** Joodse God, in wiens oog het een gruwel van eerste orde was, gaf hen weer geestelijke moed. Zo had ieder nadeel toch weer zijn voordeel voor de leden van de priesterorde. Voor Jezus was deze gruwel daarentegen een redding. Zijn vrouwelijke volgelingen, die voor hem door het vuur zouden gaan als het moest, verdienden hiermee de inkomsten. Hoererie was voor de groep het sponsoringmiddel om te blijven evangeliseren, en bovendien op die manier op de hoogte te blijven van de jacht die op hen werd gemaakt. Bijna dagelijks gingen de vrouwen ‘op onderzoek’ uit. Naast de psychisch genezen zijnde Maria Magdalena, deden dit ook haar vriendinnen Johanna en Sussana. Johanna’s nymfomanie had haar doen beslissen haar man Chusas, de rentmeester van de huidige koning, wiens voorvader Jezus al bij zijn geboorte dood had willen hebben, te verlaten. Zij was in Jezus’ ogen het levende bewijs dat wraak wel erg zoet kon zijn! Sussana daarentegen hield gewoon van seks en lustte er wel pap van als het ging om groepsseks. Deze groep vrouwen, die in de loop der tijd werd aangevuld met nieuwe volgelingen, waren de oren en ogen van de groep. Vanuit de grot zag hij Maria, gulzig als ze was, haar dorst lessen met het druivendrankje dat zo benevelend als de pest kon zijn als je er teveel van op had. Het ging er bij haar met alle gemak in. Niet verwonderlijk, daar ze nu al zoveel drinkgelagen had meegemaakt, dat ze zonder veel moeite wel een heel vat op kon! Het ging hem wel eens aan het hart wanneer hij haar weer met de groep vrouwen zag vertrekken om hun dagelijks brood bij elkaar te verdienen. ‘Arm kind,’ zei hij zachtjes tot zichzelf als hij haar al lachend als een vrolijk kind zag praten met Lukas, die ook geen slechte drinker was en daarbij tevens nog eens zijn neus boven een vuurtje hield en de dampen van de groene bladeren inademde zodat hij daar òf zo lekker van ging slapen, òf zo intelligent werd dat de rest van de groep hem niet meer begreep! Ja, Lukas mocht hij wel. Hij was op zijn manier de komiek van de

groep fans. Daarbij was Lukas er heilig van overtuigd dat hij dankzij Jezus naar de hemel zou gaan. En als het nog even kon had Lukas de hoop, middels de avonturen van Jezus, zich een plaats in de wereldgeschiedenis te verwerven. Daarom schreef hij, ijverig als hij was, alles over hem op. Bovendien was hij er oprecht van overtuigd dat Jezus een heilige was! Iets dat Jezus zelf maar niet meer bestreed, aangezien hij had gemerkt dat er wel erg veel voordelen aan dat geschreven feit kleefden. Het enige waar hij wel moeite mee had, was het feit dat zijn liefdesleven hiermee tot nul was gereduceerd. Verder kon hij in deze heilige-rol nooit eens lekker uit zijn slof schieten, ook al vond hij zelf dat dat af en toe wel nodig was, want als hij zo nu en dan goed rondkeek in deze primitieve samenleving dan had hij wel eens de neiging om eens een keer lekker van leer te trekken met zijn scherpe tong. Maar de voordelen overtroffen de nadelen; mensen die van zijn komst hoorden verwelkomden hem met open armen, hij werd door een kleine groep getrouwen bejubeld als de bevrijder, en met een beetje geluk kreeg hij voor dagen lang eten mee of, beter nog, werd hij uitgenodigd op een bruiloftsfeest. Lukas was inmiddels in katzwijn gevallen. De drank en het natuurlijke kruid der wijsheden en andersoortige genezingen hadden hem weer in slaap gesust. Jezus' trouwe vissersmetgezel Petrus hield ondertussen als een waakhond de wacht. Petrus was in zijn ogen de vechtjas van de groep. Een bezielde man wiens karakter meer weg had van een vechtende zeloof dan van een vreedzaam apostel. Verder waren er ook nog andere schrijvende intellectuelen binnen de groep, die, net zoals Lukas, hun eeuwige roem probeerden te vergaren door in zijn aanwezigheid te verblijven. Voor roem deden Marcus, Mattheüs, en Johannes alles! De laatste twee doorspekten hun verhalen dan ook met religieuze citaten van illustere profeten die eeuwen geleden al waren ontvoerd door de bewoners van de tiende planeet. Voor Mattheüs en Johannes waren die buitenaardse bezoekers 'engelen' die hun favoriete profeten naar het aangezicht van hun God hadden gebracht. Jezus moest om die visie wel lachen.... wisten zij veel! Aan enig gevoel voor humor ontbrak het niet bij die '**Geflipte Geleerde**' aan wie hij zijn bestaan als enige hybride op deze planeet te danken had! Dat moest hij eerlijk toegeven, maar hij vond het een stuk minder dat hij diende als een soort experiment voor het ras waarvan hij zelf voor vijftig procent deel uit maakte. Hij had wel eens gelezen wat de vroegere verdwaasden van dat soort ontvoeringen over hem geschreven hadden. Daar werd hij niet vrolijk van! Hij dacht even aan het citaat van een zekere Jesaja. In het bijzonder het verhaaltje 50 vers 6: *Ik geef Mijn rug dengenen, die Mij slaan, en Mijn wangen dengenen, die Mij het haar uitpluk ken; Mijn*

aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel. Hij slikte even bij deze gedachte: ‘Dat die idioten me de rug openslaan, a voilà, die pijn kan ik nog wel weg denken! Al slaan ze mijn hele lichaam open met hun zweepen, ik imiteer gewoon Maria’s verschillende psychische maskers. Maar van die baard... dáár blijven ze van af!’ Hij keek weer naar Maria. Terwijl hij dat deed bemerkte hij tot zijn eigen verrassing dat iedereen inmiddels sliep. Snel wenkte hij haar en als een braaf schoothondje gehoorzaamde ze haar meester. Zonder enige schaamte, maar bovenal nieuwsgierig, vroeg hij haar wat ze zoal deed op die Romeinse feesten. Charismatisch keek hij haar aan. Dat werkte altijd voor hem, want de mens kwam dan in zijn geheel geestelijk los. Zonder blikken of blozen vertelde zij de intiemste handelingen waarna hij haar vroeg of ze dat allemaal bij hem zou willen demonstreren. Zonder ook maar enig nadenken vervulde ze zijn wens. Haar schoot opende zich spontaan voor het zaad van de aangekondigde die zou moeten lijden voor alle bewoners van deze planeet. Bij deze vrijage genoot de vrouw, die al het lijden der getrouwde ongelukkigen en soldaten kende, zichtbaar! Mondelinge handelingen werden uitgewisseld en handwerken beoefend als in de dagen van de ‘*Grote Voortijd*’, toen het nog schering en inslag was dat het buitenaardse seksuele voorlichting, middels praktijklessen, aan de primitieve bewoners van de planeet gaf. Alles onder het motto: ‘**Neuken doe je zo!**’ Standen werden tussen beide leergierigen uitgewisseld en, sociaal als hij was in zijn rol als heilige, liet Jezus haar kennis maken met haar fysieke vermogen om meerdere keren achter elkaar een orgasme te krijgen. Nadat zij beiden genoten hadden van de vleselijke lusten der barmhartigheid keek ze hem enigszins geschrokken aan. ‘Ben ik nu uitverkoren om uw bruid te worden?’ Vroeg ze. Snel knikte Jezus heel zelfverzekerd. Heilige zoon of niet, maar mijn geestelijke lust wil ook wel eens wat, dacht hij ondertussen bij zichzelf, wetende dat hij zich nog steeds aan de Joodse wet, die ooit eens was opgesteld door een stelletje nomaden in de woestijn, had gehouden. Deze hadden de wetten van die ‘**Geleerde Gek**’ klakkeloos opschreven.

Hij verzon, zij schreven. En er stond nergens geschreven dat een bastaard geen vleselijke geneugten mocht hebben met een prostituee! Laat staan dat die twee niet met elkaar zouden mogen trouwen! Hij keek even naar de hemel en zei heel zacht, alsof zijn zogenaamde Almachtige Vader het kon horen, ‘Zo, daar kan je me straks niet op pakken als ik weer bij je ben!’ Maria hoorde het zachte verwijt naar zijn vader niet. Zij lag genietend in katzwijn in zijn armen, en verbleef geestelijk in de zevende hemel der geneugten. Hij keek haar even aan en dacht, ‘Welke zogenaamde wijsgeer zou me dit

beletten? Geen priester kan me dit verbieden!’ De bevolkingsgroep kon hem dit al helemaal niet kwalijk nemen, immers hij was in hun ogen de tot vlees geworden revelatie van Jahweh, een heilige belofte van God! En tegen een God met een naam van tweeënzeventig letters die correspondeerden aan tweeënzeventig verschillende namen, ging natuurlijk niemand tegen in. Ze moesten het trouwens eens durven. Hun daad van protest zou hen dan nog lang heugen. Hij zag het al helemaal voor zich. Petrus zou hen, uit pure woede, zijn vechterskwaliteiten demonstreren. Zijn broeder Andreas zou zich, broederlijk als hij was, opwerpen voor zijn broer. Simon de Zeloot zou zijn weggestopte karakter er weer voor naar boven halen. Jacobus en Johannes, die hij al de bijnaam ‘*de broeders van de donder*’ had gegeven, zouden spontaan deze naam waarmaken. Niet door vlammend geschrijf, zoals Johannes wel eens deed, of door middel van hun beroemde ophitsende preken van overtuiging die ze wel eens ten gehore brachten. Preken die onderhand veel meer weg hadden van gewelddadige overredingen op het fysieke dan op het mondelinge vlak. Nee, hun ‘donder’ zou dan daadwerkelijk worden omgezet in de bijkomende bliksemschichten van hun vuisten en alles wat ze nog meer in handen zouden krijgen voor het gelijk van hem. De vrouwen, die hem en de rest van de groep voorzagen van het geld, zouden als krijsende noordelijke furies voor hun vriendin opkomen. Mattheüs zou in een hoek gaan zitten samen met de bewierookte Lukas en Marcus om dit alles te noteren voor de geschiedschrijving. Thomas daarentegen zou dit alles weer met menig ongeloof aanzien terwijl Fillipus, Jacobus, de zoon van Alfeüs, Bartolomeüs, en Tadeüs, als ware discipelen van de liefde zouden optreden. Zij zouden hun handen vol hebben hun vechtende collega’s tot rede en inkeer te brengen. Ze zouden hun mede-apostelen aan de kant tevergeefs aanroepen voor enige hulp. Maar aangezien Mattheüs het te druk zou hebben met dit alles op te schrijven, zouden ze hem gelijk van de lijst kunnen schrappen! Thomas zou er niet aan denken om zijn leven te wagen en Judas van Iskariot zou zich hoofdzakelijk bezighouden met het uitrekenen van de schade die zou worden aangericht door die apostelen die weer eens niet in de hand te houden waren. Deze boekhouder en financieel expert van de groep zou precies weten hoeveel dagen de vrouwen nu weer zouden moeten hoereren om alle aangerichte schade te vergoeden en de groep ook nog eens enigszins van eten te voorzien. Daarbij zou hij geen rekening hoeven houden met de eventuele kosten van een geneesheer. Aangezien Lukas student geneeskunde was geweest, voordat deze schrijvende groupie van het ‘*evangelische woord*’ zich bij hen aansloot, hoefden ze die godzijdank niet zelf te betalen. De 18-jarige zou zich na de veldslag zich een slag in de

rondte kunnen werken voor hen. Want als de slag om het gelijk was geleverd zou menig kneuzing en blauw oog in aanmerking komen voor een dokter. Dan zou deze schrijvende, en constant onder invloed zijnde ex student, de pias zijn. Jezus had het wel eens meer meegemaakt met deze groep van zeer vrome aanhangers van liefde en vrede. Hij hoefde niet zijn paranormale gave te gebruiken om de gebeurtenis die hij nu voor zich zag te voorspellen. Vandaar dat hij in meerdere opzichten blij was met Lukas, ook al kon dat jong wel eens best lastig zijn voor de rest van de groep. Sinds hij het idee had opgevat om zich te bekwamen in de kunst van het geschiedschrijven, kreeg hij steeds meer aandacht van de werkende vrouwen die het leuk vonden om, bronstig als ze van nature waren, tegen een intellectueel aan te hangen. En als dat gebeurde dan werd de jonge schrijver hitsig en gingen alle remmen bij hem los. Zeker als dat ook nog eens gebeurde onder invloed van drank en groen droomkruid. Dan speelde hij het liefst voor een Romeinse heerser op een zondig feest waarmee hij gelijk de andere discipelen stoorde in hun nachtrust. Als dit weer eens gebeurde werd Lukas standaard eerst vervloekt, waarna ze, net zo standaard, met hem begonnen te redetwisten! Vooral de gebroeders ‘*Donder*’ waren dan niet meer te houden. Om de lieve vrede te bewaren moest Jezus dan als leider van de nieuwe sekte van ‘*Liefde en Begrip*’ zelf persoonlijk ingrijpen om erger te voorkomen. Om zijn pupillen, die dan als kleine kinderen tekeer gingen, voor de zoveelste keer het nut van een gratis geneesheer te moeten uitleggen. Dit tot vervelens aan toe, want onderhand was het elke nacht bal! Maar deze nacht Godzijdank niet! Het was rustig en dat kwam hem, gezien de huidige stand van zaken, prima uit. Hij keek naar de sterren en dacht even weer aan die ‘**Breinen Verneuker**’ die zo nodig voor God moest spelen. Hoe haalde die vent het eigenlijk in zijn hoofd om dat überhaupt al te bedenken? Als hij wel eens kritisch nadacht over dat feit, dan realiseerde Jezus maar al te goed dat Pa al heel veel schade had aangericht op deze planeet. Dat had hij al vroeg uit de oude Joodse geschriften opgemaakt die hij, als een voorbeeldig vroom jongetje, in zijn jeugd had gelezen. En dat alleen maar omdat **HIJ** daar op die tiende planeet van dit sterrenstelsel zat te huilen om het verlies van zijn geliefde Sjechina. De vrouw om wie hij nu een oorlog was begonnen tegen het reuzenras van het Orion sterrenstelsel. Daar waar enige tijd geleden ook zijn eerste zoon, Leviathan, was heen gevluht omdat Hij de bewoners van deze planeet serieuzer nam dan zijn bloedeigen zoon! Sjechina zat daar op dit moment als vrijwillig gijzelaarster, om op die manier te bemiddelen tussen de strijdende partijen. Jezus had begrepen dat zij en zijn Vader elkaar eens in de week troffen. Een regeling die was ingesteld om die

waaninnige vete tussen de twee rassen te sussen, zodat het uiteindelijke ‘*Waarom*’ van de strijd in de doofpot zou belanden! De wekelijkse reünie zou volgens de Kabbalah op vrijdag plaatsvinden, de dag dat het zogenaamde uitverkoren volk hun Sabbat vierde. Dat had hij wel slimme zet gevonden van zijn biologische Vader die ook nog eens de baas was over zijn eigen planeet alwaar hij niet de titel van ‘keizer’ of ‘koning’ droeg, zoals hier op aarde, maar die van ‘**Federatie President**’.

Hij keek even naar het slapende gezicht van zijn droomvrouw die nu was beland in de wereld van de ‘*dromendimensie*’. Dit herinnerde hem aan de tijd dat hij veertig dagen lang in de woestijn was verbleven. Het was een soort van onbedwingbare drang geweest daar te verblijven na de doop van de wat hyperactieve man, die alom bekend stond als ‘*Johannes de Doper*’. Nadat hij kopje onder was gegaan had ieder die daar aanwezig was geweest, volgens de geschriften, naar een ‘*wolk met kleurige fakkels van de regenboog*’ gekeken. Hij was zich dood geschrokken van dat ding, dat tot overmaat van ramp ook nog eens tegen hem was gaan praten. Nu wist hij beter. Het was een verkenningsschip van de ‘*Guds*’ geweest, het volk waar hij zelf gedeeltelijk bij hoorde! In paniek was hij destijds de woestijn in gerend. Hij wilde toch al die richting op na bijna te zijn verzopen door die overspannen bekeerder, maar die ‘*wolk met die ronde gekleurde olielampjes*’, zoals hij het toen had genoemd, had hem sneller doen rennen dan de wind! Lukas omschreef, na het horen van verschillende getuigen, over deze gebeurtenis dat toen Jezus gedoopt werd en in gebed was, *de hemel zich opende en de Heilige Geest was nedergedaald in lichamelijke gedaante, gelijk een duif; en dat er een stem geschiedde uit den hemel, zeggende: Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen!* (Lukas 3:22) Hij moest nu wel om deze omschrijving lachen. De verschijning van de duif was typerend de vrije hand van de schrijver om de gebeurtenis mooier te maken dan die eigenlijk was geweest, maar hij kon het wel waarderen van die jongeling, dat hij de spurt van angst richting woestijn er uit had gelaten. Dat had ook niet gestaan, een Messias die rent voor zijn leven! In de woestijn had hij zijn halfbroer Leviathan leren kennen. Van hem hoorde hij voor het eerst, hoe het kwam dat zijn intellect veel verder was gevorderd dan de rest van zijn tijdgenoten. Hij had daar een zeer prettig, maar soms ook shockerend gesprek met zijn halfbroer, diegene die men in de volksmond ‘*Satan*’ noemde! Van hem hoorde hij dat hij een hybride was. Iets wat hij op zich wel fijn vond om te weten. Immers, hij had zich op deze planeet al totaal niet gelukkig gevoeld – eerder miskend – dus het verklaarde veel. Een stuk minder blij was hij met het feit dat hij dit had moeten horen van iemand die hem eigenlijk niet kon

luchten of zien. Toen hij hem vroeg of zijn Vader het hem niet allemaal beter had kunnen vertellen, was het antwoord van dat jong met die witte gelaatskleur, haren als witte wol, rode vurige albino ogen met gele irissen, en een lang wit gewaad dat tot zijn koperachtig bronskleurige laarzen reikte, afgekleed met een gouden borst schild: ‘Nee, volgens Zijn experiment hoort dat zo! En ik wil de lieve vrede voor de komende plus minus tweeduizend jaar nog wel even bewaren voordat het hier helemaal bal zal worden tussen ons twee!’ Hij schrok zich dood toen hij van Leviathan hoorde dat hij de aangekondigde Messias van deze planeet was. En al helemaal van het bericht dat hij geboren was om te sterven aan het kruis, om zo de zonden van elk mens op zich te nemen en op die manier de wereld één te maken in Zijn geloof, opdat zij, die niet Joods van afkomst waren, knechtjes zouden worden van het gekozen volk in het oneindig durende rijk van vrede en liefde! Hij braakte het zowat uit bij de gedachte dat hij op een niet onzachte manier deze aardkloot vroegtijdig zou verlaten. ‘Geen nood, je gaat niet echt dood!’ Bij deze woorden had hij Leviathan raar aangekeken, die het gesprek nonchalant vervolgde met, ‘Je gaat maar schijndood! Je wordt daarna weer tot leven gewekt op één van de schepen van Vader’s vloot! Daar krijg je dan de verdere instructies.’ Na dit alles te hebben verkondigd was Leviathan opgestraald door zijn schip en plotsklaps door een wit gat in het niets verdwenen. Niet veel later landde er een ander soort vaartuig Met hulptroepen van zijn Vader die hem feitelijk hetzelfde vertelden, maar dan met een toetje! Iets wat die **Duivelse** slimmerik hem er niet bij had verteld; dat hij namelijk nog maar drie jaar te gaan had in zijn rol als heilige op deze planeet! De jonge, steeds onder invloed zijnde schrijver met onderhand teveel hormonale honger naar het vrouwelijke in zijn rol van Herodus Antipas, omschreef zijn revelatie met deze geflipte buitenaardse Neflim als volgt: *En als de duivel alle verzoeking voleindigd had, week hij van Hem voor een tijd.* (Lukas 4:13). Zijn schrijven over ‘een tijd’ baseerde hij alleen maar op het feit dat die gozer Jezus had gemogen! Waarbij hij er van uitging dat de dreigende ondertoon in de uitspraak, ‘dat ze elkaar nog wel eens zouden tegenkomen in de toekomst’, daar ook een belangrijke rol in speelde. De conclusies op de verzoeken waren bij hem alleen maar gebaseerd op het feit dat die lijkbleke verschijning nog aan hem had gevraagd of hij ‘zijn kant wilde kiezen om zo die **Geflipte President** een hak te zetten!’ Een traan biggelde over zijn wang. Hij wist dat de tijd bijna gekomen was voor ‘het grote toneelspel!’. En met dat onmenselijke feit in het verschiep lag hij daar dan met Maria in zijn armen naar de sterren te turen. Voor de zoveelste maal in zijn leven balende dat hij maar voor vijftig

procent mens was. Hij vond het een verschrikkelijk iets, dat die **Spermadonor** van hem daar op die planeet zich het recht verschafte hem vroegtijdig te laten sterven ten dienste van **ZIJN** ‘grotere doel’. Nu hij nog maar zo kort op deze planeet zou verblijven, besloot hij dat hij er zeker nog iets van zou gaan maken om die ‘**Oude Tiran**’ daarboven dwars te zitten! Al was het alleen maar om niet alle voorspellingen van die vroegere doemprofeten in vervulling te laten gaan. Hij zou zich maar eens gaan profileren als een lekkere opstandige zoon die zijn vader tot wanhoop dreef. Hij zou zich, als eerste daad van opstandigheid, laten ontdoen van zijn baard! En nu hij toch in Jeruzalem was werd het ook maar eens tijd om die heilige tempel, die zogenaamd ter ere van die ‘*Ouwe Heer*’ van hem was gebouwd, op stelten te gaan zetten, Een Vader, die in vermomming zoals zijn neef en Griekse hoofdgod Zeus, zijn moeder op 13-jarige leeftijd had verkracht! Hij had in ieder geval de moeite genomen zich als Neflim te vermommen en niet als dier, een truc die neef Zeus altijd gebruikte. Die stond daar zowat bekend om, metamorfoses te ondergaan tot dier als hij een aards wijf wilde neuken! Wat een passie moet dat zijn geweest tussen die twee! Het was moeilijk deze gebeurtenis koel en zakelijk te beredeneren. Hij zag het al helemaal voor zich. Zij gillend en kermend op de grond, smekend om de genade van haar maagdelijke eer, en hij, die ‘**Ouwe Snoeper**’ er bovenop. Al vreemdgaande had hij zijn kostbare zaad in naam van de wetenschap al na een kleine zeven minuten in haar onaangeroerde doos van pandora geloosd, waarna hij weer snel in het niets was verdwenen. Dit alles in de wetenschap dat zijn slachtoffer, die voor het gebeuren nog maagd was geweest, nu haar leven niet meer zeker zou zijn! Ze was vanaf haar geboorte lid van de stam van Esau. Een stam die, volgens een eeuwenoude heilige belofte – eens gedaan in een heel ver verleden aan een ongeletterde schaapfokker’s vrouw – ooit een eigen natie zou worden. Die onnozele ongeletterde, en hoe kon het ook anders, had hem maar al te graag geloofd toen hij over die knokkende tweeling in aanbouw tegen haar had gezegd: *En de HEERE zeide tot haar: Twee volken zijn in uw buik, en twee natiën zullen zich uit uw ingewand van een scheiden; en het ene volk zal sterker zijn dan het andere volk; en de meerdere zal den mindere dienen.* (Gen. 25:23). Maar wat hij er niet bij had verteld was dat de jongste een goedkope oplichter zou zijn, en zijn eerst geborene het recht verkreeg van zijn wat domme tweelingbroer door een goedkope truc! Maar goed, zijn Vader had wel meer rare, kromme regels. Volgens die rare wetten van Hem, had moeder, voordat zij werd uitgehuwelijkt aan zijn stiefvader Jozef, de grootste zonde begaan die er maar bestond. Ze was nota bene geen maagd meer en ook nog eens een keer zwanger van een

ander. Een wildvreemde! En in haar geval dan ook nog eens van een Nefflim. Die kinderen waren volgens de Joodse traditie al helemaal niet geliefd bij God! Volgens de geschriften over de profetieën van één van zijn voorvaderen had hij niet voor niets in de ‘*Grote Voortijd*’ die natuurramp over de aarde laten razen. In een tijd vóór de grote overstroming met die beroemde Ark voorspelde Henoeh al dat deze grap nog eens het leven zou kosten aan 144.000 mensachtigen inclusief een zootje reuzen die zich hadden bevekt met de vrouwen van de menskinderen. In het begin van Genesis had hij hierover gelezen. *In die dagen waren er reuzen op de aarde, en ook daarna, als Gods zonen tot de dochteren der mensen ingegaan waren, en zich kinderen gewonnen hadden; deze zijn de geweldigen, die van ouds geweest zijn, mannen van name.* (Gen. 6:4) En nu was hij er, een product van hetzelfde laken een pak! Een hybride. Het type mens waar Pa schijnbaar zo’n grote moeite mee had! ‘Ja, Pa’s wegen blijven ondoorgrondelijk,’ zei hij zachtjes. Die arme Jozef, die moeder voor een spreekwoordelijke ‘*appel en een ei*’ had gekocht van dat Joodse Esau-volk. En dan de gedachte dat juist dat volk in de toekomst nog veel te stellen zou hebben met die eigenwijze lieden van Jacob. Al stenen-gooiende had hij het volk van zijn moeder’s land al eens in een visioen zien vechten tegen het broedervolk dat, oordelend naar de vlaggen die men meezeulde tijdens deze veldslag, schijnbaar koning David aanhing. Hij moest beamen dat de beoogde tactiek die zijn Vader voor ogen had, namelijk het ‘Verdeel-en-Heers’-principe aardig zou werken in de toekomst! In zijn gedachten zag hij zag die arme Jozef weer lopen met zijn zwangere vrouw, die een kind in d’r droeg dat niet van hem was. Hoe lullig moest deze man zich wel niet hebben gevoeld? Het bruidegom’s recht ontnomen en dan toch blij zijn! Het was maar goed dat hij zijn schade later nog had kunnen inhalen bij haar! Daar waren ze dan gegaan, door wind en regen, op zoek naar een plek om hem te baren. Ver weg van de lieden die het als een schande hadden gezien en die deze 14-jarige tiener wel konden vermoorden! Ook al riep de 31-jarige timmerman dat het ‘*een kind van God was*’, niemand geloofde deze ‘*goedaardige sukkel*’ zoals deze lieden van goed fatsoen hem toen spottend en smalend noemden. En bij die gedachte leek het hem niet meer dan terecht om zich eens lekker uit te leven op die vrome kooplui die de tempel der bezinning verontreinigden met hun gelden van priesterlijke goedkeuring. Daarbij kon hij hiermee in ieder geval die ‘*Oude Smeerpip*’ een hak zetten. Voor het eerst zou hij zich gaan gedragen als een 16-jarig kind, een rebelse tiener, in een verre toekomst. Eindelijk zou hij gedrag gaan vertonen dat door geen enkele profeet was voorspeld. Gedrag dat een zoon van een liefdevolle God onwaardig zou zijn. Die laatste dagen van

hem, vóór hij de algemene zonde op zich zou moeten nemen, zouden die ‘Geleerde’ nog lang heugen! En met deze gedachte viel hij in slaap. Na het ontbijt besprak Jezus, sociaal als hij was, en in de rol van goede heilige Zoon van ‘de Almachtige’, met de andere apostelen waar de blijde boodschap die middag zou worden verspreid. ‘Ik heb een voorstel. Ik heb een prima plek in mijn gedachten. Een super plek voor de blijde boodschap van mijn Vader!’ Iedereen keek Jezus met spanning aan. Na zo’n Grieks aandoende democratische parlementsvergadering, was het altijd het moment van de dag om te horen waar de blijde boodschap zou worden verspreid. Na een stemronde werd dan altijd de plek gekozen waarop het meest was gestemd. Een systeem dat voor die oerdomme en goedgezovige Joden totaal nieuw was! Die waren in de loop der tijden aan een dictatoriaal regime gewend geraakt dat al was begonnen onder Mozes! En zich nog specifieker had doorgezet tijdens de regeringsperiode van koning David. Het mooiste voorbeeld hiervan vond hij nog altijd de keuze die koning David een keer had moeten maken voor het volk onder dwang van een onderhandelaar van zijn Vader. *Ga heen, en spreek tot David, zeggende: Aldus zegt de HEERE: Drie dingen leg Ik u voor; kies u een uit die, dat Ik u doe. (Kronieken 21:10) Of drie jaren honger, of drie maanden verteerd te worden voor het aangezicht uwer wederpartij, en dat het zwaard uwer vijanden u achterhale; of drie dagen het zwaard des HEEREN, dat is, de pestilentie in het land, en een verdervenden engel des HEEREN in al de landpalen van Israël? Zo zie nu toe, wat antwoord ik Dien zal wedergeven, Die mij gezonden heeft. (Kronieken 21:12)* Zonder enige vorm van democratische inspraak van de rest van zijn stamhoofden had David voor het laatste gekozen. Er waren in totaal zeventig duizend doden gevallen. Maar toen kwam opeens het berouw van zijn zogenaamde almachtige Pa! *En God zond een engel naar Jeruzalem, om die te verderven; en als hij haar verdierf, zag het de HEERE, en het berouwde Hem over dat kwaad; en Hij zeide tot den verdervenden engel: Het is genoeg, trek nu uw hand af. (Kronieken 21:15).* De Almachtige bleek dus niet zo perfect en zonder enig fout te zijn in zijn besluiten zoals iedereen almaar dacht. Die kapitale blunder kon hij, omwille zijn opdracht, maar beter niet vertellen. Als iemand daar achter zou komen, dan was het spel van deze ‘Federatie President’ van een andere planeet snel uit en kon Hij zijn eindbedoelingen met deze bloeddorstige en dommige primaten wel laten varen. Jezus wreef vergenoegd in zijn handen, was even stil om de spanning er in te houden, en bracht heel overtuigend zijn voorstel dat, zoals gewoonlijk, zonder enige twijfel en wanklank zou worden aangenomen door de groep. ‘De tempel van mijn Vader! Een prima plek om het Woord te verkondigen. Een ware hommage aan mijn

voorvader koning David en aan diens voorvader Jacob!’ Iedere apostel stemde gelijk vol enthousiasme in met het plan, zijn vrouwelijke groupies juichten van blijdschap. De aan een kater onderhevig zijnde schrijvers schreeuwden zich van vreugde naar een extra pijnscheut in hun hoofd. ‘Dit wordt een gedenkwaardige dag voor de wereldgeschiedenis!’ Zei Lukas razend enthousiast tegen zijn schrijvende collega, die, ook al was hij geen apostel van Jezus, toch zijn huis en haard had achtergelaten voor dit ‘fenomeen’ en zijn sekte van ‘*Liefde en Begrip*’! Jezus ving deze woorden van zijn favoriet op en dacht bij zichzelf, ‘En òf jij geschiedenis gaat schrijven vandaag!’ En met de gedachte dat zijn Vader ook niet volmaakt was, getuige het verhaal in het geschrift, had hij ook hier niks voor te vrezen. Die oude Heer op dat schip kon hem niks maken, en als hij dat wel deed dan moest hij maar eens goed naar zichzelf kijken! ‘Een mooie geste is dat Jezus. Jij, geboren in het land van Esau dat men nu Palestina noemt, en gelijkend zijnde aan het uiterlijk van zo’n heidense stam, gaat de plek die gebouwd is voor je Vader, door de werklieden van één van je grote voorvaderen vereren met het blijde woord! Misschien nog een paar wonderen? Jacob en David zouden trots op je zijn!’ Kwam het van de geld-tellende Judas. Hoewel een vrome blik in de ogen, hoopte hij inwendig een slaatje te kunnen slaan bij al die op geld beluste koopmannen. Immers, waar sponsoringgelden voor de ‘goede zaak’ te behalen waren, daar was het wonder op financieel gebied ook te vinden! Zo deed hij, in naam van het ‘heilige doel’ van de sekte, de zaken voor de vrouwen! Onder dat mom bezocht hij heel wat organisatoren van de orgiën, de populaire zuip- en vreetgelagen. Elk zelfrespecterend bezet gebied had er zeker wel een stuk of tien in zijn regio of stad zitten. Maar hij was tevens in veel badhuizen te vinden, omdat hij daar de vrouwen ook wel kwijt kon aangezien het een publiek geheim was dat daar veel meer gebeurde dan het badden alleen. Ja, Jezus moest het beamen, Judas liep onderhand wat af met die dames in naam van het ‘heilige doel’! Maar eerlijk is eerlijk, hij kwam altijd wel als eerste weer terug van zo’n gelegenheid. En och, het maakte Jezus eigenlijk niet zó veel uit of hij dan ook nog even meedeed met de festiviteiten op zo’n feestje. Hij had er wel begrip voor dat Judas er zo nu en dan zijn genot uit haalde als hij daar toch was. Hij bleef, als mens, immers een kind van zijn tijd. Maar Judas was ook wel weer zo dat hij de dames, als hij het nodig achtte, al was het ergens midden in de nacht of in het vroege ochtendgloren, weer netjes ophaalde. Zo zat die man nu eenmaal in elkaar en daar had Jezus wel bewondering voor. Maar volgens Maria deed hij dat alleen maar om het verdiende geld in eigen zak te steken! Ooit had ze bezorgd tegen hem gezegd, ‘Judas is in staat om zijn eigen familie

te verhandelen voor een paar zilverlingen.’ Hij had haar even raar aangekeken, maar had het wel stilletjes in zijn oren geknoopt aangezien het toch om centen ging, en mensen deden nu eenmaal veel voor geld! Zo stak de mensheid nu eenmaal ook weer in elkaar! Zijn Vader had niet voor niets speciale wetten gemaakt die betrekking hadden op het gebied van diefstal en leningen. Hij was immers zelf ook een geldwolf eersteklas als het ging om kostbaarheden in ruil voor mensenlevens! Daarbij dacht Jezus even aan Mozes. In het geschrift over zijn moorddadige trektocht door de woestijn, waar hij een spoor aan vernielingen en ellende achterliet in naam van ‘het heilig beoogde doel!’, had al mooi beschreven gestaan wat de werkelijke aard van hun zogenaamde liefdevolle God was. *Als gij de som van de kinderen Israëls opnemen zult, naar de getelden onder hen, zo zullen zij een iegelijk de verzoening zijner ziel den HEERE geven, als gij hen tellen zult; opdat onder hen geen plage zij, als gij hen tellen zult. Dit zullen zij geven, al die tot de getelden overgaat, de helft eens sikkels, naar den sikkkel des heiligdoms (deze sikkkel is twintig gera); de helft eens sikkels is een hefoffer den HEERE.* (Exodus 30:12-13) Hij schudde even met zijn hoofd denkend aan zijn opdracht om dit alles te maskeren voor de ongelovigen die hij moest bekeren naar de wegen van zijn ‘**Creator**’. Een haast onmogelijke opdracht daar Hij al een spoor van bloed en ellende had achtergelaten, als men de gehele Joodse geschiedenis tot nu toe bekeek! Het was voor Jezus nog een wonder dat de bevolking Hem nog steeds aanvaardde als God! Een aanvaarding die, naar zijn mening, gebaseerd moest zijn op angst! Deze tactiek had duidelijk al zijn vruchten afgeworpen gezien het simpele feit dat men niet eens Zijn naam durfde uit te spreken. Maar ondanks dit alles bleef zijn Vader een geheimzinnige en alom machtige verpersoonlijking van de perfectie. Een God die de godzaligen vreesden als de pest, maar tegelijkertijd aanbaden als hun laatste redding! Smekende en hopende op Zijn terugkeer! Of op de beloofde komst van die door een aantal doemprofeten aangekondigde man, hijzelf, in de geschriften omschreven als ‘*De gezalfde*’. Een contradictie die het verslagen volk tussen een keuze van twee kwaden stelde. Enerzijds de terugkeer van een niet-aardse mensachtige ‘Tiran’ die met zijn superieure kennis de vijanden zal doen rennen van angst, waarna hij het volk ongetwijfeld weer zal beroven van een aantal kostbaarheden, omdat een aantal lieden van **het** uitverkoren volk ongehoorzaam en afvallig waren in **ZIJN** ogen. Bij dit gingen Jezus’ gedachten wederom terug naar de ‘*woestijntocht van bloed*’, waar het volk van Mozes in **ZIJN** ogen een afgod had gediend, te weten een kalf dat geheel van goud gemaakt was. Woest was **HIJ** hierover geweest! En in zijn woede had **HIJ** het volgende aan Mozes bevolen.

‘Zeg tot de Israëlieten: gij zijt een hardnekkig volk. Indien Ik ook maar een ogenblik in u midden zou optrekken, zou Ik u vernietigen. Nu dan, doe uw sieraad af, dan zal ik zien wat ik u doen zal.’ (Exodus 33:9) Nadat alle sieraden waren afgedaan had **HIJ** deze met zijn schip opgehaald, zodat het volk een tweede maal was afgeperst door hun God van liefde!! ‘Zodra Mozes in de tent kwam, daalde de wolken kollom neer en bleef staan aan de ingang van de tent, en Hij sprak met Mozes.’ (Exodus 33-9) Anderzijds de erkenning van de Romeinse overheersing. Maar nu hij in de rol was gegoten van de beloofde ‘gezalftde’ op deze aardkloot, kon hij niet vol overtuiging zeggen dat er veel mensen blij waren met zijn komst. De priesterorde haatte hem. De belastinginners van de Romeinen en de gevestigde middenklasse konden hem wel wurgen! De door de Romeinen aangestelde en goedgekeurde elite van de joodse cultuur konden zijn bloed wel drinken! De Zeloten spuugden hem uit van walging, meestal vanwege zijn leer van vrede en liefde, maar in het algemeen was Jezus voor de Zeloot maar een laffe verrader, die het te goed voor had met de Romeinse bezetter. Hun algemene beeld van de ‘Messias’ bestond uit een karakterschets waar hij totaal niet aan wilde voldoen. Hun ‘Messias’ was iemand die, grof gezegd, de Romeinen er uit zou trappen en de Joodse afvallige die met de Romeinen heult over de kling zou jagen. Dat was hun beeld van de vleesgeworden belofte! Een bloeddorstig, primitief monster dat in de voetsporen van zijn Pa zou treden! Maar voor die rol paste hij! Nimmer zou hij zich verlagen tot degene die dit experiment had bedacht! Hij zou, als zijn rol was uitgespeeld op deze gedeeltelijke thuisplaneet, zich keren tegen deze Man! Als de eindfase van **ZIJN** project zou aanbreken dan konden ze hier nog lachen, dacht hij even wegdromend bij die beloofde toekomst. Even later ging de bonte stoet van zingende mensen, al wuivend met palmtakken, op weg naar de tempel. Er zou gepredikt worden en de dames zouden zingen en dansen dat het een lieve lust was. Kortom, een onderhoudend programma stond in het vooruitzicht. Jezus was de enige die niet liep. Hij zat als een koning te rijk op zijn witte ezel. Vriendelijk keek hij om zich heen en wuifde naar mensen die wat verbaasd naar de stoet keken. Sommigen riepen spontaan, ‘Kijk! De ‘Messias’ is gekomen. Het is Yeshua van Nazareth!’ Hij vond het wel grappig klinken toen hij zijn naam in het Hebreeuws hoorde; ze spraken het al zo grappig uit: ‘Yoshua’. Hij had zijn titel ‘*Messias*’ al enige jaren geleden voor zichzelf veranderd naar het Grieks, namelijk ‘*Christus*’. Dat vond hij beter klinken dan ‘*Jezus de Messias*’. ‘*Jezus Christus*’ bekte nu eenmaal marketing-technisch gezien wat lekkerder dan, ‘*Yeshua de Messias*’! Het was daarbij een makkelijkere naam, die, als bijkomend voordeel, ook nog eens lekker in het

gehoor lag. Zijn aankomende volgelingen, zou hij *'Christenen'* noemen in plaats van *'Gezalfde Volgers'* of *'Ordeleden van de Messias'*. Het duurde niet lang of er liep een grote menigte achter de 'beloofde koning' die zetelde op het zadel van zijn Arabische volbloed ezel. Een tribuun en zijn ondergeschikte officier keken dit alles met verbazing aan. De tribuun vroeg aan een rondtrekkende barbier, die speciaal voor het paasfeest naar de heilige stad was getrokken, 'Wie is die zonderlinge man op die ezel, die wordt binnengehaald alsof hij triomfator is over een stam van Germaanse 'brullers' in het noorden van het rijk?' De Joodse barbier keek de bezetter fel aan en zei heel cynisch tegen hem, 'Dat is degene die u en uw legers van de adelaar zal doen terugvliegen naar de slangenkuil die Rome heet!' Verbaasd over de toorn die in de man zat over enkel en alleen zijn aanwezigheid in het voor Rome economisch belangrijke Palestina, kaatste deze hooggeplaatste afgevaardigde van het rijk hierop terug, 'Is het de Zeloote strijder die men Bar-abbas noemt?' Waarna hij nieuwsgierig als hij was wachtte op het antwoord. Hij had immers al veel gehoord over deze plaag van de Romeinen. Veel soldaten waren al door zijn hand gestorven. Als dat de man was die deze gesel voor Rome was, dan zou hij hem tijdens zijn gevangenschap proberen te overreden om dienst te nemen in de legioenen van Rome en diens vaardigheden uit te leven op de wilden die de gebieden waar de Romeinen nu voet hadden gezet nog onveilig maakten. Gebieden vol met barbaren, die lezen noch schrijven konden. Beesten die enkel en alleen konden vechten en daarnaast, voor de afleiding, mensen offerden aan hun goden. Goden met bloeddorstige namen als Wodan, Thor, Freija en Lokki. Het enige wat daar aan cultuur te zien was, dat waren stenen die aanbeden werden. Hun priesters noemden ze net zoals de Kelten 'druïden'. Nee, om hen enige hedendaagse beschaving bij te brengen moest die volkeren eerst onderworpen worden aan Rome! Anders zou het met die wilde beesten nooit wat worden, was hij van mening als lid van een dominante cultuur die al vele anderen had onderworpen aan haar expansiedrift en als trotse inwoner van een keizerrijk, dat al veel invloeden van andere overwonnen culturen had verwerkt in zijn bestaan. De barbier lachte en zei licht spottend tegen hem. 'Neen! Deze man zijn toorn zal honderd keer erger zijn dan die Zeloote wiens naam uw legioenen in Jeruzalem al vrezden. Deze man zijn kracht kan die rare stammen waar u over praat doen rillen van angst. Deze man is de Zoon van God. Het is Jezus, de verkondigde *'gezalfde'*! Hij is de Koning van alle Joden. De koning van de gehele wereld!' De officieren lachten en de Tribuun antwoordde sarcastisch, 'Deze man moet Pontius Pilatus doen rillen van angst? Deze man moet het rijk van keizer Tiberius doen schudden op zijn grondvesten? Zijn

Vader en hij zullen Mars naar de beminnelijke schoot van Venus jagen, om daarna gezamenlijk te huilen van angst bij Jupiter, zodat deze bevend van vrees zijn scepter van bliksemschichten over zal geven aan die God van jullie? Een ongewapende man op een witte ezel noemen jullie de Koning van de wereld? Hij is koning van de armoede, dat zal je wel bedoelen!’ Allen lachten de barbier uit. De tribuun wenkte zijn onderofficier, ‘Kom Cassius Longinus. We gaan! Wij worden verwacht bij gouverneur Pontius Pilatus en die houdt niet van laatkomers!’ De barbier keek hen kwaad na, terugdenkend aan het wonder van Lazarus wiens begrafenis hij had bijgewoond en die hij later weer vrolijk zag rondlopen nadat Jezus hem had teruggehaald uit de armen van de dood. ‘Wacht maar vuile heiden,’ zei hij zachtjes in zichzelf. Zittende op zijn ezel zag Jezus de tempel opdoemen. ‘Kijk de tempel van je Vader!’ Riep Maria Magdalena wild enthousiast bij het zien van het gebouw, waar, ter ere van hun spiritualiteit, de blijde boodschap zou worden verkondigd aan de belangstellenden die al in groten getale achter hen aan liepen. De keiharde volgelingen van de groep, zoals Petrus, hadden hun spiritueel leider beloofd om hun handen thuis te houden in de preken van overtuiging. Aangezien de vrouwen er speciaal voor deze gelegenheid bij waren, zouden de heren de ongelovigen van hun woord niet fysiek bedreigen maar alleen taal gebruiken om te overtuigen. Dat scheelde sowieso Lukas dan weer een heleboel werk en Judas een heleboel kopzorgen op financieel gebied. Er was gelukkig geen beek in de buurt te vinden wat de koning te ezel erg blij stemde, aangezien vooral de gebroeders ‘*Donder*’ dit als een excuus zagen om de ongelovigen op een niet al te zachtzinnige wijze kennis te laten maken met de heerlijkheden van een doop. Lukas zou dan de slachtoffers van deze ongewilde kennismaking met de totale overgave aan de heerlijkheden des hemels weer moesten reanimeren, ten bate van het mogelijk lidmaatschap van de ‘Christenclan’ in oprichting. Aangekomen bij de tempel stapten zij al zingend, dansend en muziek makend naar binnen. Als gestoorde hyena’s die het vlees van hun gestorven prooi aten, kregen zij verwijtende blikken van de koopmannen die onder de zogenaamde goedkeuring van de priesterlijke macht hun spullen aan de man brachten. Diens stropoppen, de tempelbeheerders, keken hen al net zo fel aan als de aasgieren van het geld. De priesters die hier grif geld aan verdienden fluisterden in allerijl met elkander. ‘Wie zijn die dwazen die zo vrolijk zijn?’ Vroeg de oudste van de zeven. Een jongere collega keek hem in vertwijfeling aan, als teken dat hij het antwoord schuldig moest blijven op deze vraag van de ouderling. Jezus keek geschrokken rond. Het ‘*hardnekkige volk*’ had het gepresteerd om de zogenaamde ‘spirituele waarde’, die deze tempel ter ere van de

'buitenaardse Tiran met goddelijke trekjes' had, zo in zijn intentie weten te verkrachten, dat het zelfs hem te gortig werd! Het deed hem spontaan en geheel impulsief tot het besluit te komen dat hij zich niet alleen woordelijk zou gaan uitleven op de sfeer verziende koopmannen, maar ook op hun schijnheilige geldinners. Het breekpunt bij de merendeels vriendelijke, intellectueel vergevorderde hybride werd bereikt toen een van de priesters, een in vossen geklede vrouw de deur wees. 'Er uit jij! Alleen mensen met geld zijn welkom op deze plek,' foeterde hij tegen de vrouw. Verbouwereerd stamelde ze nog dat zij wilde bidden voor de Heer God. Dit was het teken voor Jezus! Het geweld dat hij verfoeide, bloeide nu als een doornige bloem in razend tempo in hem op. Hij greep de priester vast en schreeuwde in al maar groeiende woede, 'Ben je nu helemaal van de ratten besnuffelt! Dit is een plek voor bezinning, waar ieder kind van God welkom is! Arm of rijk!' De jonge dienaar van één van de belangrijkste ordes binnen de Joodse geloofsstructuur keek hem verschrikt aan. Jezus kon in zijn uitzinnige uitbarsting van woede nog maar net voorkomen dat hij tegen de man riep, 'En als die sloeber hier, in al haar onwetende domheid, wil geloven in het **'Grote Niets'**, dan laat je haar hier geloven in het *'sprookje van het niets'*! Dan laat je haar bezinnen over de zogenaamde liefde van die *'Tiran'* die op de tiende planeet zetelt en bij terugkeer het hele zootje bij de kolonisatie over de kling zal jagen. De schijtbakken die uit pure angst voor de legioenen van Satan, wel in Zijn gewauwel van liefde in ruil voor poen geloven, bang als ze zijn om uit de computer van die gek te worden geschrap, worden de nieuwe blijde en welwillige slaven van Zijn heerschappij. Vrijwillige strijders die een oorlog gaan uitknokken waar ze in principe niets mee te maken hebben. Een oorlog tegen de vrolijke Legers van Zijn zoon *'Leviathan de verwoester'*, die, mag ik wel zeggen, net zo gek is als Pa!' Bij deze woorden van het vooruitzicht *'Job'* zou deze heilige beschermer van het geld hebben gerild van pure angst. Maar in plaats van dat tegen hem te roepen smeet Jezus de priester met een boven(on)menselijke kracht, te vergelijken met die van Simson, over vier tafels heen. 'En nu ben ik het zat! Er uit aasgieren! Donder op met jullie koopwaren. Ga weg met jullie goddeloze blikken van hebzucht. Verdwijnt uit dit Huis van Bezinning!' Iedereen keek de Hybride kwaad aan. 'Donder zelf op idioot!' Zei een koopman kwaad. De toon was hiermee gezet. De wilde dieren zouden hun geldprooi met hand en tand verdedigen. De vrijbrief van trendsettende overreding van het woord was hiermee gegeven. 'Hij scheldt de Messias uit. Dit is Godsblasting!' Gilde Maria woest en hitste hiermee de apostelen op. Bij Petrus kwam de vissersmentaliteit spontaan naar boven en ook zijn broer voelde diezelfde karaktertrek in hem opkomen. Een

karaktertrek gebaseerd op de ‘vuist’! Zelfs de Zeloot van de groep voelde een drang van een ouderwets gelijk naar Godsrecht. De donder raasde nu overvloedig in de lichamen van de gelijknamige broers. Hun dringende behoefte gaf er de voorkeur aan om de christelijke normen en waarden met enig fysiek geweld bij de discipelen van de munt bij te brengen. Een wijze les die gebaseerd was op de tucht van de vuist, later dan weer gevolgd door de woorden van hun geestelijk inspirator. Zo kreeg men dan toch de kans om de liefde van de Heer aan den lijve te ondervinden.

Judas keek geschrokken naar de rood aangelopen gezichten van zijn mede-apostelen. Ze leken allen te koken van woede. Stoom verliet hun lichaam door de oren en als ze briesten dan kwamen er zelfs rookwolken uit de neusgaten. ‘Heren, heren toch, verman u! Wij zijn verkondigers van de liefde!’ Na deze woorden van liefdevolle bezinning keek Petrus hem nog steeds dampend van woede aan. ‘Hij beledigt de Messias.’ Brieste hij woest tegen Judas. Om zijn betoog van het gelijk kracht bij te zetten zwaaide hij met gebalde vuist. Judas slikte even diep. Inwendig wist hij dat Petrus gelijk had en de overtreders van de Joodse wetten werden ook op een niet al te zachtzinnige, traditionele wijze gestraft. Menig mens was hier in het verleden al voor gestenigd door een woeste menigte. Hij keek even goed naar de in de tempel aanwezige handelswaar. De wijnen zouden de meeste onkosten opleveren als het uit de hand zou lopen. Hij zag de handgemaakte kelken, kruiken, potten en andersoortig keramiek, die ongetwijfeld als slagwapens gingen dienen bij een inferno van hels geweld. Lukas had inmiddels de papyrusrollen al veiliggesteld, en had samen met Marcus alle kleiplankjes opgekocht. Judas keek Petrus even fel aan en schreeuwde geheel in de lijn met zijn rol als beheerder van de kas, ‘Heb je enig idee wat ons dit allemaal gaat kosten als jullie jezelf verlagen tot geheiligd geweld?’ Petrus haalde wat onwetend zijn schouders op als teken dat het hem ook totaal niet uitmaakte wat het zou moeten kosten. Hij had maar één ding in het hoofd: hemelse wraak! ‘Heel veel geld. De gehele evangelische kas om precies te zijn!’ Riep Judas meer dan bezorgd uit over het activa verlies dat er nu weer dreigde te ontstaan op zijn winst en verlies balans in de boeken die hij bijhield voor de sekte. Lukas tikte hem op de schouder. ‘Laat mij en Marcus maar de wijnen bewaken. Dat scheelt al weer een verliespost.’ Judas keek de jongeling, die met deze woorden instemde met een middagje doktertje spelen voor het goede doel, verschrikt aan. Marcus stemde likkebaardend in met dat idee. ‘Wat ben jij voor een apostel? Ben je er één van Mercurius en diens lagere demonen van hebzucht en geldelijk geluk? Of ben jij een bezielde en begenadigd aanhanger van Jezus?’ Na deze vragen van loyaliteit van Petrus,

die maar al te graag *de* nummer twee achter Jezus wilde worden, keek Judas hem woest aan en antwoordde heel bits op zijn vraag van trouw en eer, ‘Een apostel van de Messias!’ Petrus was blij met deze respons en zei met oprechte, recht uit het hart vloeiende woorden, ‘Mooi. Onthoud dit dan heel goed! In de naam van Jezus Christus, sla ze de hersens in!’ Na deze historische kreet, die in latere tijden nog vele keren zou worden gebruikt ter verdelging en vernietiging van andere spirituele geloven, vlogen de elite vechters van de apostelploeg, onder leiding van de bezielende woede van Petrus, de discipelen van het godenrijk van het geld aan. Menig aanhanger van het geldgeloof wenste niet te wijken voor de sekte van ‘(naasten)Liefde en Begrip’, zodat de bringers van de leer van Jezus het hen op een hardhandige wijze aan het verstand moesten brengen, dat ‘hun leer’ ver boven die van Apollo en Mercurius stond. De aanhangers van deze leer zouden zich dan realiseren dat er voor hen en hun zondige activiteiten in het Huis van God geen plaats was. Met deze geste van geweld vierden zij, onwetende, de *echte* achterliggende gedachte van het Joodse paasfeest: De uittocht van het volk uit Egypte en diens ‘ware’ reden om het ‘Beloofde Land’ te bereiken. Kreten zoals die staan geschreven in de geschriften van Exodus, Deuteronomium, en Amos zouden nu, bij het aanzien van dit kleine inferno ter ere van de Heer, door de priesters in volle ere kunnen worden geroepen. De hogepriester zou in al zijn vreugde voor de liefdevolle woorden van de Almachtige roepen, *Gij zult u voor hun goden niet buigen, noch hen dienen; ook zult gij naar hun werken niet doen; maar gij zult ze geheel afbreken, en hun opgerichte beelden ganselijk vermorzelen* (Exodus 23:24). Een spreuk die het beste paste bij deze heugelijke gebeurtenis in de tempel van God. Menig geldelijk heiligdom voor de handel werd aan gruzelementen geslagen op iemands hoofd. *Ik daarentegen heb den Amoriet voor hunlieder aangezicht verdelgd, wiens hoogte was als de hoogte der cederen, en hij was sterk als de eiken; maar Ik heb zijn vrucht van boven, en zijn wortelen van onderen verdelgd.* (Amos 2:9) Ook dit vers had zo een mooie strekking gekregen bij de slagregens van vuisten en schoppen die in de intieme delen van de vijandelijke discipel belandden. Menig zaadcel in voorbereiding voor de ontmoeting met de eicellen van de vrouw werden hierdoor zo gesmoord, dat het veel weg had van preventieve genocide op de zaden des levens. Judas bekeek alles met afgrijzen.. Hij keek even om en zag dat zijn handelswaar, ‘de dames’, werden belaagd door twee uitzinnige, valse profeten die het ongetwijfeld deden onder het goddelijke mom van, *En de HEERE, uw God, zal haar in uw hand geven; en gij zult alles, wat mannelijk daarin is, slaan met de scherpte des zwaards; Behalve de vrouwen, en de kinderkens, en de*

beesten, en al wat in de stad zijn zal, al haar buit zult gij voor u roven; en gij zult eten den buit uwer vijanden, dien u de HEERE, uw God, gegeven heeft. (Deuteronomium 20:13-14) Toen hij zag dat zijn inkomstenbron in gevaar was, schudde hij verontwaardigd zijn hoofd en riep keihard van woede, ‘Blijf met uw valse handen van hen af!’ Zijn woorden maakten weinig indruk op de twee hardnekkige priesters in dienst van Rome en het Geld. Judas voelde zich genoodzaakt hen één van de tien geboden, ‘Gij zult niet stelen’, in herinnering te brengen door een harde mep in hun gezichten te geven. Na deze actie keek hij al biddende naar boven om zo God vergeving te vragen. Na het intense gebed van zonde en berouw over hetgeen hij had begaan om de inkomstenbron van de sekte te beschermen, gleed er een soort van geheiligde deken van bezinning over hem heen. Aangezien Pasen stond voor ‘een nieuw begin’ had God schijnbaar geluisterd en in deze situatie van pure bezinning hem gelijk maar vergeven. Waarschijnlijk ook met het oog op het feit dat nu in Zijn tempel hetgeen gebeurde dat grote gelijkenis vertoonde met wat er in die veertig jaar lange woestijntocht plaats had na het nieuwe begin. Hij zag de twee priesters rennen voor hun leven na de hardhandige kennismaking met de zijtak van hun geloof. Een geloof dat als doel had het heidense deel in de wereld, dat nog kennis moest maken met de heerlijkheden van hun God, te bekeren. Deze ontmoeting met die geloofsvariant zou hen nog lang heugen gezien hun spurt naar het liefelijke buiten de muren. Geestelijk ontzet van al dit geweld en de ravage die hij weer zou moeten vergoeden uit de kas der liefde, keek Judas weer verschrikt in het rond. De taferelen op het slagveld van woordelijk gelijk deden hem psychische pijn. Menig handelsheiligdom was al gesneuveld door het oneigenlijke gebruik van verscheidende discipelen, die normaal gesproken niet tot de harde kern bekeerders behoorden. Zelfs Thomas, sloeg zijn ongeloof letterlijk van zich af met menig kruik. Zijn geestelijk leraar sloeg en zegende er, speciaal voor deze feestelijke gelegenheid, vrolijk op los. De gebroeders ‘*Donder*’ lieten hun bliksemschichten tierig en weelderig om zich heen inslaan, waarna de getroffen en van de inslag werden gedoopt in de naam van... in het eerste het beste vat witte wijn dat voor handen was, zodat het nieuwe lid gelijk bevangen was van diens Here Heilige Geest. Ze wisten dan meteen waar zijn tucht voor stond; die werd gelijk gevolgd door zijn spirituele en duizelingwekkende vergeving. Judas sloot zijn ogen in afkeuring over hetgeen dat zendingsdrift allemaal met zich mee kon brengen. Dat *dit* eeuwen later schering en inslag zou worden voor sommige fanatieke bekeerders binnen hun in de maak zijnde stroming was hem natuurlijk nog onbekend. Snel wendde hij zijn hoofd naar Lukas en

Marcus, die inmiddels al zittende op een tafel, de te bewaken waar aan het keuren waren. En terwijl zij vrolijk beschonken raakten, schreven zij driftig op het veiliggestelde schrijfmateriaal over hetgeen ze voor zich zagen. Menig kleitablet en papyrusrol hadden hun weg naar hen al gevonden. Witheet geworden van de luchtige manier waarop de jonge Lukas scheen om te gaan met zijn rol als vergevingsgezinde arts, schreeuwde Judas woest en net boven de aanmoedigingen van de vrouwen uitkomend, ‘Lukas benevel je niet zoveel! Je moet je straks, na de tucht en toorn van onze leer, nog bezigen met het bedrijven van de naastenliefde.’ Lukas wuifde laconiek als teken dat hij de kreet van bezorgdheid van degene die hem enkel en alleen zag als aftrekpost, had begrepen. Alvorens hij zich weer op de voorgenomen taak stortte keurde hij de drinkbeker op sterkte door hem met een goed gerichte worp tegen het hoofd van de aanstormende verkoper te gooien, wiens waar hij en zijn schrijvende collega bewaakten. De schreeuw van pijn en de doffe knal die volgde suggereerde dat het materiaal dat hij verkocht van goede kwaliteit was.

Hij wendde zich weer driftig tot het hoger verhevene die tot de aardse klasse kon worden gerekend. Nadat het woord van hun leer was doorgedrongen tot alle afgodsdienaren van het geld, sloegen die als nieuwgeboren bekeerlingen massaal op de vlucht in de wetenschap dat de toorn en de tucht van hun nieuwe geloof niet onderdeed voor hetgeen waar zij eerst in hadden geloofd. Maar ja, ‘zo *Vader, zo Zoon!*’ Dacht Jezus wat relativerend over zijn daad van agressie die hij wel zou kunnen verhullen met een citaat van Jeremia. Lukas beschreef deze daad van reiniging wat liefelijk op om zijn voorbeeld te behagen in de geschiedenis, En gegaan zijnde in den tempel, begon Hij uit te drijven degenen, die daarin verkochten en kochten, Zeggende tot hen: *Er is geschreven: Mijn huis is een huis des gebeds; maar gij hebt dat tot een kuil der moordenaren gemaakt.* (Lukas 19:45-46) Toen zij waren teruggekeerd naar de Olijfberg zei Jezus, ‘Nu wij zo velen hebben laten kennismaken met het Woord stel ik voor om het vanavond te vieren met een feestelijk banket in een goede herberg!’ Deze woorden van feestelijke vreugde werden met gejuich begroet. Judas keek verschrikt op en dacht weer aan de kas, die hij met lede ogen steeds leger zag worden. Had de Messias een gat in de hand? Hij dreigde na dit aanbod van ruimhartigheid zowat te ontploffen van zuinige woede, maar wist zich te vermannen door zachtjes tot tien te tellen. Dit gaf hem op een of andere manier altijd dezelfde innerlijke geestelijke rust als het tellen van geld dat binnenkwam in de kas der ‘*evangelische wijsheid sponsoring*’. Die avond eenmaal aan de tafel en bij het zien van al het bestelde vreesde hij het ergste. De dames zouden